

ΤΟ ΑΜΦΙΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ
ΜΕΛΛΟΝ.

1

Τὰ στήθη μου πάλιν παλμοὶ συγκινοῦσι,
Καὶ πάλιν γελᾷ ἡ χαρὰ καθὼς πρῶτον,
Διότι γλυκείαι, ὡς πρὶν, με κυκλοῦσι
Εἰκόνες τῶν πρῶην τερπνῶν μου ἐρώτων.

2

Φρονεῖς ὅτι τάχα ἐσθέρθη τὸ πῦρ,
Τὸ πρῶην ποτὲ τὴν ψυχὴν μου θερμαῖνον;
Καθὼς εἰς αἰθάλην καμίνου σπινθῆρ,
'Ἰπῆρχεν ἐντὸς μου αὐτὸ τεθαμμένον'

3

Διότι ἀφότου μοὶ ἔφυγες, φῶς μου,
Τροφῆς ζωογόνου αὐτὸ ἐσπερήθη·
Πλὴν μῆλις σὲ εἶδον, ὃ πρῶην ἐντὸς μου
Εἰς κάμινον πάλιν σπινθῆρ μεταβλήθη.

4

Ἄλλα ποῦ πλανῶμαι; ματαία χαρὰ!
'Ὁ Ἔρως πολλακίς γελῶν κολακίζει,
Πλὴν ἔχει τὰ βέλη καὶ τότε σκληρὰ,
Καὶ παίζων ἀσπλάγχχνος τὰ στήθη τοξεύει.

5

'Ἴδὲ καὶ τῶνοντι! Ἐλπίδας γλυκείας
Συνέλαθον πάλιν, ἀφότου σὲ εἶδον·
Ἄλλ' ὅμως καὶ νύξη πικρᾶς ὑπονοίας
Τὸ φῶς τῶν χρυσῶν μου θελοῦσιν ἐλπίδων.

6

ὦ Ἔρως, λατρεία ψυχῆς ἱερὰ!
Μυστήριον εἶσαι ἀγνώστου σοφίας,
Ἐνῶ με τιτρώσκεις τοσοῦτον σκληρὰ,
Εγὼ σὲ λατρεύω ἐκ βέθους καρδίας.

7

Πλὴν ὄχι, ἄς παύσουν οἱ ἄκαιροι θρῆνοι·
Ὅποτεν τὸ φῶς μου πιστὸν διαμένῃ,
Παρῆγγρος πάλιν θὰ σπεύσῃ ἐκείνη,
Ἢ πρῶην τοσοῦτο πιστὴ ἐρωμένη.

8

Καὶ, σπεῦσον ταχέως, ἐλπίς μου χρυσή,
Ἢ Τύχη πολλακίς δεινῶς κατατρέχει,
Πλὴν ἔταν λατρεύης τὸν λάτριν σου σὺ,
Ἰσχνὸν οὐδεμίαν ἢ Τύχη δὲν ἔχει.

Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΜΕΝΟΣ
ἦ
ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΗΑΙΚΙΑΙ.

Ὅλ' αἱ νέαι, ὅταν ἤμην εὐμορφῆ μικρῆ παιδάκι
Μ' ἔπερναν ἔς τὴν ἀγκαλιά των, τάρλα τάρλα Νικολάκη
Μ' ἔλεγαν, καὶ τοῦ Μαίτου τὰ τραγούδια τραγουδεῦσαν
Καὶ γλυκὰ τὰ μάγουλά μου καὶ τὰ μᾶτιά μου φι-
λοῦσαν.
Μάλονα ποῖά νὰ με πάρῃ πρώτη εἰς τὴν ἀγκαλιά της
Νὰ με σφίξῃ, νὰ με δώσῃ τ' ἀφθονα φιλήματά της.
Ὅταν εἰς τὸ ἄνθος ἤμην ἔπειτα τῆς ἡλικίας,
Ποῖα πρώτη νὰ με πάρῃ ἤρχισαν τὰς μεσιτείας,
Ποῖα πρώτη νὰ με δείξῃ τὰ πλεονεκτήματά της
Τὴν λαμπρὰν περιουσίαν καὶ τὴν ὠραιότητά της.
Σιὸρ Νικολάκ' ἡ μία, Σιὸρ Νικολάκ' ἡ ἄλλη,
Ἦσυχον ποτὲ δὲν ἦτο τὸ πτωχό μου τὸ κεφάλι.
Ὅταν ἔμαθον πῶς ἔπῃρα τὴν ὠραίαν μου Σοφίαν
Κι' ἀπηλλάγην ἀπ' ἐκείνας κ' ἔμεινα εἰς ἡσυχίαν,
Ἄλλη ἦλθεν εἰς τὸν τάφον παρακαίρως ἀπὸ φθίσι,
Ἄλλη ἔπῃγε καλογραῖα τοῦ λοιποῦ διὰ νὰ ζήσῃ.
Ἄλλὰ τώρα! ὦ τί κόσμος! ἀντὶ Σιὸρ Νικολάκη,
Μπάμπια Νικολῶ μελέγουν καὶ καμπούρη γεροντάκι,
Δὲν με θέλουν νὰ με βλέπουν, καὶ ὅποτεν μ' ἀντι-
κρούζουν,
Τρέχουν, φεύγουν καὶ ὀπίσω νὰ με ἴδουν δὲν γυρίζουν!
Μὴ σὰς μέλλῃ, κοριτζάκια, θὰ ἴθῃ ὦρα θὰ ἴδῃτε
Πῶς καὶ σῆς ὡσὰν ἐμένα τὸ κουρκοῦτι θὰ μασοῦτε.

ΨΙΜΜΥΘΙΟΝ.

Τὸ Ψιμμύθιον εἶναι λέξις παρεμφερ-
μένη ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ σεμμαμοῦθ
(σαμμιαμῦθι), ἢ σαῦρα, τῆς ὁποίας
ἡ κόπρος ἐχρησίμευε, καὶ χρησιμεύει
καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη εἰς τινὰ μέρη
πρὸς κατασκευὴν τοῦ ψιμμυθίου.